

שי"ח אהרן

פרשת: ויגש

גליון: קסט

שי"ח הפרשה

מדיח ויגש אליו יהודה ויאמר.

דיבר אליו קשות. (רש"י) קשה לכאורה להבין את טענות יהודה ליוסף: הרי יהודה עצמו הציע ליוסף עונשים חמורים יותר, כמבואר בסוף פר' מקץ (שמי שיימצא הגביע בידו יומת, והשאר יהיו לעבדים), ויוסף הוא שהציע להקל ולקבוע שגונב הגביע יהיה לעבד והשאר ישוחררו. מתרצים המפרשים (אור החיים והעמק דבר בסוף פרשת מקץ), שתחילה חשב יהודה שכל עניין הגביע הוא גזירת שמים, מידה כנגד מידה משום מכירת יוסף, ולכן לא התנגד ואף הציע הצעות מחמירות. אך כשראה שהשליט המצרי מתעתד להשאיר דווקא את בנימין, היחיד שלא השתתף במכירה, הסיק יהודה שאין כאן אלא מזימה גרידא של שליט מצרים, שיש להילחם נגדה באמצעי ה"השתדלות" הרגילים, ולכן דיבר אל יוסף כפי שדיבר.

מדיט אדוני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח. באמת לא מצינו בפרשה שיוסף שאלם "היש לכם אב או אח", ברם זאת הייתה טענת יהודה ליוסף, כלום שאלתנו היש לכם אב או אח, הרי אנו לבד ענינו לך זאת, וזהו הוכחה שאין אנו מרגלים, כי א"כ היינו מעלימים ממך כל הפרטים האלו.

מדכח ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף וטרף ולא ראיתיו עד הנה. בישיבתו של ה"חתם סופר" נפטר, ל"ע, בחור צעיר בן י"ח שנים, שהיה תלמיד חכם גדול, וזכה להספיק הרבה בימיו הקצרים. אמר ה"חתם סופר" בהספד: הבחור היה בן י"ח אבל חכם כמו בן ששים, אלא שאנו לא ראינו את הששים, רק את ה"ח. כמו שכתוב אצל המן שירד לבני ישראל במדבר: "והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח" ואלו בני ישראל התלוננו: נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו. מדוע? כי נכון שאפשר היה לטעום כל טעם במן, אבל לא ראו את האוכל, וכשאדם לא רואה הוא נשאר רעב. "נפשנו יבשה" כי "בלתי אל המן עינינו" אנו רואים רק את המן, ולא מאכל אחר. כך גם אנו, אמר ה"חתם סופר", ראינו לפנינו בחור שהוא בן י"ח שנים, ולא ראינו אותו בן ששים. המשיך ה"חתם סופר" ואמר: יעקב אבינו טען שיוסף היה חכם גדול, שהרי כתוב "כי בן זקנים הוא לו" ואומר תרגום אונקלוס "בר חכים". אלא שיוסף היה בן שמונה עשרה כשנמכר, שנאמר: "ויצא האחד", ו"האחד" בגימטריא שמונה עשרה. ומסיים הפסוק "ולא ראיתיו עד הנה", "הנה" בגימטריא ששים. את הששים לא ראיתי, למרות שהוא היה חכם כמו בן ששים.

שי"ח ההלכה

שאלה: מעשה אירע באחד שבישרו לו כי נולדה לו בשעה טובה ומוצלחת בת. כשהגיע לבית החולים הראו לו את ביתו (בחדר התינוקות), וברך עליה 'שהחיינו', למחרת, כשחזר לביה"ח, נדהם לראות את אישתו אוחזת בת אחרת... מה התברר? אתמול לא הראו לו את ביתו, אלא בטעות הראו לו בת אחרת... שואל אבי-הבת: האם עלי לחזור ולברך שוב שהחיינו על ביתי האמיתית?

השוב מו"ר הרב זילברשטיין שליט"א: האיש לא יצא יד"ח בברכה ראשונה, שהרי לא ראה את ביתו האמתית, ומכיון שכן, לא נתחייב בשעת ראיית זו בברכת שהחיינו, והרי זו ברכה לבטלה, וממילא כעת חייב לברך שנית.

מעשה נוסף ארע באחד שקנה חליפה חדשה וברך עליה שהחיינו, והנה נגלתה החליפה כפגומה. כשניגש לחנות החליפה לו בחליפה אחרת הדומה לראשונה, ובא ושאל: האם עלי לברך שהחיינו שנית?

והשיב מו"ר: אמר לי מו"ח מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל, שלא יברך שנית, מאחר כששילם לבעל החנות זכה בחליפה, וכאשר נתברר שזו שקיבל פגומה, הרי שקנה חכה ב'קניין כסף' בחליפה האחרת שבחנות, הדומה לזו שקנה, ומאחר ואין כאן שמחה חדשה, מסתבר שהברכה הראשונה עלתה לחליפה השנייה.

מה.א ולא יכול יוסף להתאפק.

נח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש לא אמרו בגמרא חייב אדם להפיל עצמו בכבשן האש ואל ילבין פני חברו, אלא "נח לו לאדם", כלומר: אכן אם היו באים להישאל אם מותר להלבין פני חברו בכדי להינצל ממתה, ייתכן והיו פוסקים שמוותר להלבין, אלא שחז"ל גילו לנו בזאת, שיותר קל ויותר נח להפיל את עצמו לכבשן האש מאשר להלבין פני חברו ברבים. משל למה הדבר דומה, לאדם שחטא לפני המלך, ונתן לו המלך עונש שיעבור בכבשן האש, אבל נתן בידו לבחור אם לעבור בכבשן גדול או בכבשן קטן, מי פתי יעבור בכבשן האש הגדול כשיכול לעבור בכבשן האש הקטן! הלבנת פני חברו ברבים היא כבשן גדול עד מאוד, מי פתי ילך וילבין פני חברו שהוא כבשן אש גדול, אל מול כבשן האש הקטן של האש בעוה"ז!

מה.א ויקרא הוציאו כל איש מעלי.

כשהתמנה הרה"ק רבי מנחם מאמשינוב זיע"א להיות רבה של העיירה והוזמן לדרוש בבית הכנסת הגדול, נתאספו בני העיירה כולם, והחל את דבריו בקול חוצב להבות ואמר: בשעה שיוסף הצדיק לא יכל עוד להתאפק והוא נגלה אל אחיו, מסופר בתורה: "ויקרא הוציאו כל איש מעלי", והכוונה היא שיוסף הצדיק התפלל והתחנן על התפשטות הגשמיות, וזה היה מבוקשו "הוציאו כל איש מעלי" משמע להוציא הימנו כל כח אנושי נפשי וגשמי, שלא יחוש הלילה אף נדנדוד של נקמה, בראותו את אחיו שמכרוהו והורידוהו מצרימה. ואמנם מעידה התורה: "ולא היה איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו". אז חשו וראו בעליל כל קהל הנאספים בבית המדרש, שהצדיק גם חושב זאת על עצמו, שלא להתפעל כלל מן הקהל הרב ומן הכבוד הגדול שכיבדוהו.

מה.ג ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף.

מסופר על ה"חפץ חיים" הקדוש זיע"א שהיה נאנח ואומר, ומה אחי יוסף שאלפי קושיות ותמיהות ניקרו במוחם, על כל השתלשלות האירועים. שהתרחשו עמהם במצרים. וברגע אחד, כאשר שמעו מפיו את שתי המלים "אני יוסף" נתברר להם הכל. קל וחומר, שברגע שנזכה לגאולה השלימה ויתגלה כבוד שמים, והקול יהדהד מסוף העולם ועד סופו, אני ה', בוודאי תגזזנה כל הפליאות והקושיות על דרכי ההשגחה העליונה.

מה.כב לכולם נתן לאיש חליפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חליפות שמלות.

הגמ' מקשה איך יכול להיות שיוסף יטעה באותו דבר שאביו טעה ואיך יתכן שיוסף ישנה בן בין הבנים שהרי למוד הסבל היה צריך להקפיד בזה יותר? ומתרצת הגמ' שהביא 5 חלפות שמלות לרמז על מרדכי היהודי אשר יצא מלפני המלך בחמשה בגדי מלכות. הקשה על זה הגר"א שהרי עדיין ישנה פה אפלייה עדיין ובמיוחד שהאחים לא ידעו על הרמז הזה שרימז לו? ותירץ הגר"א שהשמלות היו זולות ובשווי של השמלה שקיבלו

משל ונמשל

ראיתי להסביר בדרך משל: מעשה בכפרי מחג יין ומשקאות חריפים, שבאו אליו ראש הכפר יחד עם כומר הכפר לשתות, וכוונתם להזיק להעליל מתוך זה על היהודי המחג. כאשר ירד המחג להביא יין משובח מן המרתף, מסכו השנים רעל בכמה מן הבקבוקים של יין שרף שעמדו על מדף החנות. למחרת בא אחד מן האיכרים, קנה, לקח ושתה מאלה הבקבוקים, ומת מההרעלה. נעשה רעש גדול בכפר שהיהודי המחג הרעילו, וכי בכוונתו של היהודי היתה לראות במיתת כל איכרי הכפר. יצא הקצף על כל היהודים הכפריים שבמחוז, וסכנה גדולה ריחפה עליהם. טיכסו טובי היהודים העסקנים עצות, ופנו לראש הבולשת של המחוז שהיה פיקח ומפקח ממולח, הלז מיהר לכפר ובא בדברים עם ראש הכפר והכומר, שתו ביחד ושחו, כטוב לבם ביין אמר להם ראש הבולשת, כי לדעתו כל אזרח נאמן מחויב למצוא עילות ועלילות שונות על כל היהודים כדי לבער אותם כליל. נכון, ונכון הדבר, אישרו בשמחה השיכורים ראש הכפר והכומר יחד, הרי זה שאנו השכלנו לעשות כך וכך עשינו בכוונה, לעשות נקמה ביהודים. מתוך זה נתברר לו האמת, והמחג יצא זכאי, והיהודים נשמו לרווחה.

כך אומר יהודה ליוסף הצדיק, באזני אדוני ידבר נא עבדך, כלומר, עבדך שעל ביתך, הוא ידבר ויגלה לך, לך בודאי יגלה שהוא הוא אשר עשה הקונוץ הזה, אך אל יחר אפך בעבדך, תאמר לו כי כמוך כפרעה, תסביר לו שעשה רצונך ורצון פרעה, שגם אתם מעוניינים להעליל עלילות על העבריים הללו, ואז יגלה לך את האמת ויווכח מי הוא אשר שם עלילות.

מו.כ ויולד ליוסף בארץ מצרים...את מנשה ואת אפרים. כתבו התוס' שיוסף קרא שמו אפרים על שם האבות אברהם ויצחק, שנאמר בהם אפר, אברהם 'ואנוכי עפר ואפר', יצחק כאפר על המזבת, דאפרים משמע שתי אפרות, ולכך נקרא ישראל על שם אפרים "הבן יקיר לי אפרים" עכ"ל ויתכן שקרא לו אפרים כדי להזכיר לעצמו תדיר את אבותיו הקדושים.

מו.כג ובני דן חשים.

לכל השבטים היו הרבה ילדים. לדן היה בן אחד, חושים, שהיה חרש אלם. מן הסתם דן התפלל הרבה על בנו בבכיות ובתחנונים: אוי, רבונו של עולם מה יהיה אתו, האם יזכה בכללתחתן או לא? סוף כל סוף הוא חרש אלם. ומי תרצה להתחתן אתו? וגם אם כן, האם יהיו ילדים? בסופו של דבר. במנין בני ישראלואים ששבט דן היה השבט הגדול ביותר אחרי שבט יהודה. למה? כי אביו של חושים התפלל עליו! נמצא, שדוקא העובדה שהיה לו בן יחיד, ועוד חרש אלם – היא זו שגרמה לולצאת השבט כמעט הגדול ביותר. אם לאביו, דן, היו עוד ילדים, הוא לא היה מתפלל במיוחד, ולא היה זוכה. בגלל שהיה לו בן יחיד חרש ואלם, הוא פתח את לבו וזכה מכח תפלתו שצאצאיו של חושים היו מרובים כחושים של קנים.

מו.כט ויפול על צואריו ויבן על צואריו.

אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו ואמרו רבותינו שהיה קורא את שמע (רש"י) מסופר על הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א שהיה גר בירושלים עיה"ק, שפעם אחת בנו בכורו נאלץ בצעירותו לעזוב את ירושלים ולנסוע לפולין. שנים מספר שהה בפולין, ובאותן שנים נכמר לבו של הצדיק מגעגועים לבנו שאהבו מאד. נפלאים - ויגש מקץ שנים אחדות כששב הבן, מילאה שמחה גדולה את לבו של הרבי ויחד עם הצדיק שמחו כל בני העיר. שעת בין הערבים היתה כשהגיע הבן לירושלים, הוא מיהר אל בית מדרשו של אביו להיפגש עמו ולהחיות את נפשו. באותה שעה, התכונן רבי דוד לתפלת ערבית. נעמד הבן לידו, הביט בו אביו רבי דוד רגע קט, אך מילה לא אמר, ומקץ דקה פנה אל שליח הציבור ואמר לו רד לפני התיבה והתפלל ערבית. רק לאחר התפילה ניגש האב אל בנו האהוב וקידם פניו בברכת שלום עליכם. חסידים שהיו באותו מעמד הבינו כי בהתנהגותו זו הלך הרבי בדרכו של יעקב אבינו בשעה שנפגש עם יוסף בנו האהוב, שקרא באותו זמן קריאת שמע כדי שהאהבה העזה שהתעוררה בלבו למראה בנו האהוב תהא מוקדשת כולה להשם יתברך, בשעה שיאמר את המלים 'ואהבת את ה' אלהיך', ובדרך זו של יעקב אבינו הלך רבי דוד מלעלוב

שאר האחים ושאלת הגמ' היתה למה היה השינוי בכמות ולא לשווי השמלות שבזה לא היה הבדל. הקשה אביו של ה"בית הלוי" שהרי הביא גם שלש מאות שקל ועל זה הגר"א לא תירץ? ה"בית הלוי" כשהיה צעיר תירץ שהנה כתוב בפרשת משפטים שמחירו של עבד הוא 30 שקל כי אם שור נגח עבד חייב 30 שקל לאדוניו וכתוב בגמ' בגיטין דף מד. שהמוכר עבד לנכרי חייב לפדות אותו עד פי 10 מדמיו א"כ כל אח היה צריך לפדות אותו מידי המצרים עד 300 שקל ורק בנימין שלא מכרו לא היה צריך לשלם 300 שקל ולכן קיבלם מאת יוסף.

מה.ה ועתה אל תעצבו.

עצבות אינה עבירה, אבל טמטום הלב שעצבות יכולה להביא, אין העבירה החמורה ביותר יכולה להביא. הרה"ק ר' משה מקוברין ז"ע, ראה פעם יהודי בצער רב, קרא ר' משה: אוי ואבוי, איך מעמיס עליו יהודי חטא כזה להיות שרוי בצער, הלא אמרו חז"ל (חגיגה טו) ר' מאיר אומר בזמן שאדם מצטער שכונה מה לשון אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, היינו, השכינה מצטערת, ואם כן, איך יכול בן אדם בגלל ענייניו הפעוטים להכניס את השכינה בצער.

מה.כד אל תרגזו בדרך.

ואיתא ברש"י "אל תפסעו פסיעה גסה". ויל"ד למה לא צוה אותם יעקב אותו הדבר, וכן למה לא צוה יוסף בפעם הקודמת אותו הדבר, רק עכשיו. וביותר יש לדקדק מהו השייכות של "אל תפסעו פסיעות גסות" שנקט רש"י, ללשון הפסוק "אל תרגזו בדרך". ויש לומר, דהנה בעצם לא הי' חשש שהשבטים יפסיעו פסיעה גסה, רק שעכשיו בעת הזאת הי' חשש שכל השבטים ישאו את רגליהם וירוצו מיד לבשר ליעקב את הבשורה הטובה, אולם יוסף האמין בה' שכל דבר מעותד משמים, וקבועה הדקה הנכונה מתי יגיע הבשורה הטובה ליעקב אביהם ואין להם לרוץ, כי לא יגיעו במוקדם אם אין השעה מוכשרת לכך, ולא יפעלו במרוצתם רק ההיפוך, שהקב"ה יזמין בפניהם מכשולים להרגיז עליהם הדרך שלא יוכלו להגיע קדם השעה הנכונה. וזהו "אל תפסעו פסיעה גסה", כי ממילא לא תגיעו במוקדם יותר מהשעה שכתוב למעלה בשמים, רק הי' מוכרח מאורעות שיארע לכם רוגזות מסיבות הדרך. ועל כן עומד הוא ומזהיר להם שפיר "אל תרגזו בדרך" על ידי הפסיעות הגסות...

מו.כח ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה. לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה. רש"י. שואלים המפרשים, מדוע נבחר יהודה לשליחות זו, ולא יששכר שנאמר בו "יששכר חמור גרם", ולא לוי שעליו נאמר "יורו משפטיך ליעקב"? אלא הסביר הרה"ק בעל ה"תפארת שלמה" זי"ע, הסבר נפלא והוא יסוד עצום! האדם הראשון שנטל על עצמו אחריות ומסירות נפש ואמר "אנכי אערבנו, מידי תבקשנו" היה יהודה, וכיוון שאחד הכלים להקמת תלמידים בישראל הוא נטילת אחריות ומסירות נפש, נבחר יהודה להקים בית תלמוד להוראה!

מעשה שהיה

סיפור זה התרחש לפני כמאתיים שנה, ב'דוברבונה' חי ילד בשם פייביש העניך, שהצטיין מאוד ביראת השמים שלו. ואולם, כיוון שכישורונותיו לא הספיקו כדי להתמודד עם סוגיות קשות בים התלמוד. לא הצליח ללמוד ולדעת הרבה תורה. את רוב זמנו הקדיש לאמירת תהלים בחשק רב ונעימות מיוחדת. הוא הרבה לומר תהלים בהתלהבות גדלה והולכת ובהשתפכות הנפש. ובנוסף על היותו בעל גוף חסון ומראה נאה, הוא ניחן בקול ערב. בית המדרש שבו ישב ואמר תהלים, הדהד מקול קריאת התהלים שלו. הוא אמר את המזמורים בקול שמח והכל חשו את השמחה שבקולו. מאידך, כשהגיע למזמורים בהם שופך משורר התהלים את מרי שיחו לפני ריבונו של עולם, היה קולו של פייביש העניך חדור מרירות ותחנונים, וכל השומעים חשו כי לבבם נשבר מצער, ודמעות מילאו את עיניהם. שמו התפרסם לא רק בכל דוברבונה, כי אם גם בכל ערי ועיירות הסביבה, ואפילו גויי הכפרים דיברו בהתפעלות על אומר התהלים הצעיר. לא הרחק מדוברבונה היתה אחוזת פריץ אשר נוהלה על ידי שונא ישראל. בדעתו של צורר היהודים הזה עלה רעיון לבצע תעלול בפרוש הזה שמדברים עליו, על ידי כך שידאג להבאתו בחוזק יד אל האחוזה, שם יכנסו כל אנשי האחוזה כדי להתקלס בו. הוא הטיל אפוא, על אחד מאנשיו לנסוע לדוברבונה ולהביא את הפרוש. אבל אך התקרב השליח אל בית המדרש שבו ישב הפרוש ואמר תהלים ברוב התלהבות, נפלה עליו אימה ופחד, ולא היה לו האומץ להיכנס פנימה. קולו של הפרוש אשר נישא מבית המדרש כשהוא אומר תהלים בהתלהבות ודביקות, די היה בו כדי להניעו לשוב כולו נפחד אל אדונו הפריץ ולומר לו: כי מדובר באדם קדוש שאי אפשר לגשת אליו, או לחשוב להביאו בכוח או לפגוע בכבודו. מנהל האחוזה האכזר התמלא זעם. כיצד יתכן הדבר, שהמשרת שלו העז לסרב למלא את שליחותו ולהביא את הפרוש אל החצר? מיד ציווה להעניק למשרת הסרבן חמש עשרה מלקות בפומבי, למען יראו וייראו. תוכניתו של מנהל האחוזה היתה להראות להמון העם, לאחר שיסתיים הטיפול בשליח הסרבן, כי אין הפרוש תופס אצלו מקום כלל, וכי למרות הכל יצליח להביאו אל האחוזה כדי להתעלל בו. לשם כך בנה במת עץ גדולה תחת כיפת השמים, על במה זו יתקיים באותו היום ולעיני כל התושבים שיצפו, טכס הלקאת המשרת החוטא, ומיד לאחר מכן יובא הפרוש אל הבמה כדי להעמידו ללעג וקלס. המשרת אשר לא ביצע את הפקודה ולא הביא את הפרוש, הועלה אל הבמה ונקשר אל קורת עץ עבה כשגבו מופנה אל הקהל. אנשיו של מנהל האחוזה עמדו עם שבטים מיוחדים שהוכנו מראש, והחלו בהלקאה, כשאחד מהם עומד ומונה את הצליפות: אחת, שתיים, שלוש, ארבע... המלקות באו בזו אחר זו. אולם כל הצופים נדהמו לראות, כי כל הצליפות הרבות שספג, לא השאירו כל סימן על גבו. גופו של המשרת אפילו לא זע ולא נע מעוצמת החבטות האדירות שירדו עליו, כאילו הוא לא חש בכאב כלשהו. כאשר מלאה מכסת הצליפות והמשרת המולקה שוחרר מכבליו, הוא נשאר עומד על עמדו כאילו לא אירע דבר, וחזר לביתו בריא ושלם. כעת ציפה הציבור למחזה הבא: לראות מה יארע לפרוש כאשר יובא אל הבמה, והפריץ ינהג בו כפי שהרבו לנהוג אז הפריצים ביהודים המסכנים, ששימשו קורבן לתעלוליהם כדי לבדר את עצמם. ואכן, חמישה פרשים, כשעליהם ממונה מפקד בכיר, קיבלו פקודה נמרצת להביא אתה לבימה את הפרוש בכל מחיר, אפילו יהיה הדבר כרוך בשימוש בכוח. מנהל האחוזה ואתו הציבור כולו ציפו לבוא השליחים. והנה, שבו השליחים ריקם. וחמתו של הפריץ בערה בו. אולם בפיו של מפקד חוליית הפרשים היה סיפור התנצלות: "היה בלתי אפשרי להתקרב אליו" אמר מפקד הפרשים, "כשהגענו לבית המדרש שבו נמצא הפרוש נישאו אלינו גלי קולו הערב שחדר לעצמותינו. כשהתקרבת אליו וראיתו אותו יושב בעיניים קשורות ושר את תפילותיו, מבלי שישמע ויראה את המתחולל סביבו, התמלאתי רגש של יראת כבוד כלפיו. הוא היה עטוף בטלית ועל ראשו התנוססה "קובית עור שחורה" (תפילין). למרות זאת, אזרתי עוז לגשת אליו ולמסור לו את שליחותנו, אך רגלי לא יכלו לזוז ממקומן וקולי קפא בגרוני". אולם מנהל

האחוזה שיסע אותו בכעס וחוסר סבלנות: "ומה היה בסופו?" שאל. "הצלפתי באוויר בשוט, כדי להודיע בכך לו על בואנו אליו עם צו, אך הלה המשיך בזמירותו כאילו לא אירע דבר. ופתאום אחז בי שיתוק וחיילי נמלטו מבית המדרש בפחד מוות. התחלתי לחשוב כיצד לצאת חי, ושמחתי כשהצלחתי בכך, כיוון שחששתי שאשאר מרותק לנצח כשידי מושטת באוויר" סיים הפרש בהתרגשות גדולה. הפריץ נתקף בחמת זעם גדול וציווה להלקות את מפקד הפרשים אשר לא מילא את תפקידו, בשלושים מלקות. עתה הודיע מנהל האחוזה בנימת נצחנות: כי הוא עצמו יסע לדוברבונה כדי להביא את הפרוש, שכן הפרוש אינו קדוש, כי אם משוגע והולך בטל. מיד ציווה לחבוש סוסים ולרתום מרכבה בה יובא הפרוש. בד בבד שלח לקרוא לכומר וביקשו ממנו ללוות אותו בדרכו אל הפרוש. הכומר שכבר הספיק לשמוע על הפרוש והיה לו רגש של יראת כבוד מפניו, דחה את דרישת מנהל האחוזה, ואף הציע לו לוותר על הרעיון לפגוע ביהודי הפרוש. בינתיים נודע בדוברבונה כי מנהל האחוזה עומד להגיע בליווי מחנה של פרשים, על מנת להוציא את הפרוש מבית המדרש ולהביאו, בטוב או ברע, אל אחוזת הפריץ. הרב וראשי הקהילה קיימו אסיפה מזוהרת והודיעו ליהודים בעיר להישאר בבית ואפילו לא להציק מן החלונות, כדי שלא תיווצר לגויים עילה להכות ביהודים. אך משלחת מצומצמת שהיתה מורכבת מן הרב וראשי הקהל, הלכו לבית המדרש בו ישב הפרוש כדי להמתין לבוא הפריץ ופמלייתו. הם קיוו להשפיע עליו באמצעות תחנונים ובכיות שלא לפגוע ברבי פייביש העניך הקדוש. מיד כאשר נכנס הפריץ לבית המדרש והשוט בידו מוקף באנשיו החצופים, צעד הרב לקראתו וביקש ממנו לא לפגוע בפרוש בהצביעו על הפרוש המכונס בפינתו בעיניים קשורות ואומר תהלים. מנהל האחוזה הגיב בעקשנות, התפרץ לעבר הפרוש וניסה לגבור בקולו על קולו המתנגן, אך הפרוש לא נע ולא זע. הפריץ התרגז והחל להצליף בשוטו באויר כלפי הפרוש, אך לפתע נשמט השוט מידי הפריץ, כשידו צונחת אין אונים וגופו מזדעזע כאילו נתקף עווית. כאב עז פילח את ידו וחדר לכל גופו, ומפיו נמלטה צעקת "הצילו!" הפרוש המשיך לזמר פסוק אחר פסוק, ופרק אחר פרק כאילו לא אירע דבר, וכמי שלא חש במתרחש סביבו. אנשי פמליית הפריץ חדלו מלחשוב על הפרוש, וזעקות הכאב של אדונם הפילו עליהם אימה. הם נאלצו לשאת אותו מבית המדרש, השכיבוהו במרכבה ושוב לבתיהם אבליים וחפויי ראש. ששה שבועות שכב מנהל האחוזה חולה כשכל גופו ייסורים גדולים. פעמים רבות שלח אל הקדוש כדי לבקש סליחתו, אך לא הצליחו לדבר אתו, שכן עיניו ואוזניו היו סגורות, והוא פקח אותן רק לקריאת התורה. הפריץ פנה אל כל הרופאים כדי לחפש רפואה למחלתו, אך לא נמצא מוצא אחר מלבד קטיעת היד שהושטה לעבר הפרוש. מאז, איש לא פקפק יותר בקדושתו של הפרוש, וכל היהודים והגויים נוכחו בגדלותו של אומר התהלים.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. להצלחת אבירם בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא
לפנות למייל
SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בני ביתו